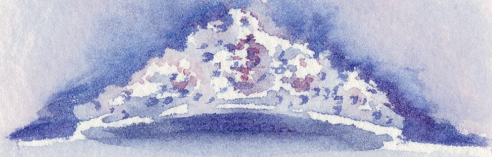

De Verloren Prinses

Er was eens, lang geleden, een wijze koning
die erg treurde om zijn overleden vrouw, de koningin.
Hij had zoveel verdriet dat hij geen kracht meer had om te regeren.

Daarom vond hij het beter dat zijn zoon, prins Roderik, hem opvolgde.
Op één voorwaarde: de prins moest eerst trouwen,
zodat het land weer een koningin zou hebben.

De prins droomde al jaren van een meisje dat hij ooit eens had ontmoet op een van zijn vele ontdekkingstochten. Kon zij maar zijn koningin worden ...

Hij herinnerde zich de ontmoeting nog heel goed. Hij was de oostelijke grens van het land overgestoken en door een rotsachtig en verlaten landschap gereden. Hij had haar al van in de verte opgemerkt: een jong meisje met lange, zwarte haren, dat eenzaam en alleen voor zich uit zat te staren. Toen hij dichterbij was gekomen, had hij gezien hoe mooi, maar ook hoe verdrietig ze was. Dikke tranen liepen over haar wangen.

Ze hadden elkaar sprakeloos aangekeken en toen was er iets bijzonders gebeurd.

Het was alsof ze elkaar kenden. Alles werd plots licht en helder. Hun blikken versmolten in elkaar alsof ze één waren. Het was een eindeloos moment van zaligheid waarin de wereld wegviel en er niets anders bestond.

Toen had het meisje haar blik weer afgewend. Ze had geen woord gesproken. De prins had willen vragen waarom ze zo verdrietig was, maar hij voelde dat het beter was om haar stilte niet te verbreken. Ondersteboven van de mysterieuze ontmoeting en met een tinteling vanbinnen had hij zijn tocht daarna verdergezet. Hij zou dat ogenblik nooit meer vergeten.

De prins vertelde deze herinnering aan zijn vader.

‘Vader, zij is het, zij is mijn prinses, ik moet haar terugvinden! Alleen zij kan koningin worden van dit land.’

De koning begreep zijn zoon en gaf hem zijn zegen om haar te gaan zoeken.

De prins maakte zich klaar voor een lange zoektocht. Hij verzamelde allerlei kostbaarheden om onderweg te ruilen, want er bestond in die tijd nog geen geld. Wanneer mensen iets nodig hadden, ruilden ze dat met elkaar. Zo kon je zeldzame zaden en kruiden ruilen voor kledij, of bijzondere stenen voor voedsel of werkmateriaal.

De meeste mensen leefden nog in hutten of eenvoudige huisjes van steen. De enige die in een kasteel woonde, was de koning. Hij had ook dienaren, van stalknechten tot keukenpersoneel, maar zij kregen de koning nooit te zien. Enkel de hoofddienaren kwamen in zijn buurt. Zij hielpen de prins bij de voorbereiding van zijn tocht.

Enkele dagen later vertrok de prins in oostelijke richting, in de hoop het meisje terug te vinden.

Een van de hoofddienaren die de prins had geholpen, vertelde die avond aan zijn vrouw en kinderen over de zoektocht van de prins. Zijn dochter Sarah, een speels meisje van bijna negen jaar, sprong enthousiast recht:

'Ik wil de prins helpen, ik ga mee zoeken!'

Maar haar ouders hielden haar tegen en zeiden:

'Daar ben je veel te jong voor en trouwens ... dat zijn onze zaken niet.'

Korte tijd daarvoor was er in het kasteel een nieuwe dienstmeid aangenomen. Sarah huiverde telkens als ze haar tegenkwam. Ze had zo'n kille ogen en was zo nors. Ze had ook nooit plezier in wat ze deed. Sarah vond dat zonde en ontweek haar zoveel mogelijk.

Toen Sarah even alleen was, kwam de nieuwe dienstmeid naar haar toe en begon haar te ondervragen.

'Zeg Sarah, vertel eens, wat is er aan de hand met de prins? Ik hoorde je vader er iets over zeggen ...
Wie is dat meisje dat de prins zoekt?'

Sarah voelde haar hart in haar keel bonzen, want dit wilde ze helemaal niet vertellen. Ze perste haar lippen op elkaar en weigerde iets te zeggen.